

Vezessen utunk Jézusböjtből Jézus kegyelmébe

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Zsidókhoz írt levél 4. fejezetének a 14.-től a 16. verseiben a következőképpen: "Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben – de nem vétkezett. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk."

Urunk! Nem tudjuk szavakkal megköszönni azt, hogy Te mellettünk állsz minden törpeségünkben és minden gyengeségünkben is. Kérjük Urunk, hogy add meg nekünk a vágyat és a bátorságot arra, hogy mindig Hozzád akarjunk közelebb és még közelebb kerülni. Kérjük Urunk, hogy járulhassunk bizalommal a Te kegyelmed trónusához, hogy Nálad és Benned irgalmat és gyógyulást nyerjünk. Ámen.

Kedves Testvéreim!

Decemberben láttam egy óriásplakátot ezzel a szöveggel: „Legyen buja az adventje!”
Legyen buja a böjtünk is? Legyen minden nap böjt-buli? Kezdjünk el most egy negyven napnyi Jézus jelmezbált? EBBEN nyilvánulna meg a böjt? Vagy abban lenne az igazi böjt, amivel Isten vádolja a népét Ézsaiás könyvében: hogy komorabb nézéssel és sápadtabb arccal ál-böjtöt szenteskedünk? DE: közben megcsaljuk egymást, de közben veszekedünk, de közben a másik kárát akarjuk? (Ézs 58,3-8). Legyen a mi böjtünk Jézusböjt? Azaz éppen Jézust vonjuk meg magunktól ekkor? NEM. A mi böjtünk NE ilyen legyen. A mi böjtünk nyilvánuljon meg a megtisztulásunkban. (*Ahogyam tegnap azt már 21-en átértük.*) Hogyan tisztulunk meg? Jézusközelséggel. Hogyan jutunk el Jézus közelébe? Ha felfedezzük Jézus hiányát. És ha levetjük azt a rengeteg páncélt, amelyek az applikációkkal, hírcsatornákkal, chatekkel, videókkal, bömbölő zeneszámokkal, tütükékkal és millió más cuccal távol tartottak minket Jézustól. **Így lesz a böjt VALÓDI Jézus-buli. Ahol CSAK Jézus van és mi. És ebbe a körbe vonódnak be a szeretteink.**

Mert Jézus az a mi nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken (Zsid 4,14). **Mikor hatolt át? Nagypénteken, a kereszten. Mi történt ekkor? Jézus megnyitotta nekünk a szabad utat a Mennyei Atya felé, a kegyelem trónusához.** Ragaszkodjunk tehát a hitvallásunkhoz (Zsid 4,14). A hitvallásunkat néhány perce mondtuk el. A "Hiszek egy Istenben..." kezdő rész végén a -BEN nemcsak a hiszek vonzata, hanem helyhatározó is. Azzal, hogy elmondtuk a hitvallást (*és remélem, hogy hittel tettük*), mi mindannyian IstenBEN, JézusBAN és a SzentlélekBEN vagyunk benne. EZÉRT hiszünk. Eb-BEN hiszünk. Ehhez ra-gasz-ko-dunk. Minden áron.

Hogyan ragaszkodunk a hitvallásunkhoz? Úgy, hogy nem hagyjuk magunkat elrángatni Jézus közelségéből. Hogyan tehetjük ezt? Úgy, hogy megérezzük Jézus vonzását. Mit mondott Jézus az oltár előtt felolvasott búcsúimájában? Atyám azt AKAROM, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok (Jn 17,24). Jézus akarata: teremtő akarat. Mi oda lettünk teremtve Jézus mellé. Minket onnan elrángatni nem lehet.

Jézus nem olyan főpapunk, aki ne tudna megindulni a mi erőtlenségeinken (Zsid 4,15). **Életünk vereségeiben keres bennünket ez az ige.** Jézus tudja, hogy (-- emlékezzetek!--) négy hete voltunk már mi vele odafent, a szent hegyen. De Jézus azt is tudja, hogy utána lejöttünk a megdicsőülés hegyéről, és idelelt mi újra olyanok lettünk, amilyenek vagyunk. Erőtlenek és bizonytalanok – nevetségesek és kicsinyek – felelőtlenek és számítók – hűtlenek és önzők. Olyanok, akiket nemcsak egy nagy vihar, hanem a legkisebb szellő is eltérít Urunk útjáról. Olyanok, akiket még a legkönnyebb kísértés (*buja böjt, böjt-buli*) is elcsábít. **DE: Jézus nem maradt fent a hegyen! Jézus lejött velünk. Jézus ITT VAN mellettünk.** Itt, ahol emberségünk fogyatékságai, tökéletlenségei és végeessége nyilvánvalóvá lesz. Itt, ahol a magunkra aggatott szépségeink lefoszlanak rólunk. Itt, ahol szálnalmas mezítelenségben botorkálunk életünk homályában. ITT keres bennünket ez az ige. **Életünk vereségeiben Jézus együtt szenved velünk.**

Jézus hatalma azonban – orvosoló hatalom. Az igazi orvos nem e-receptekkel gyógyít. De nem is sztetoszkóppal, robotsebésszel vagy orvosi-chat-GTP-vel. Az igazi orvos olyan, mint Jézus. Együtt szenved a beteggel – és a szeretetének a hatalmával gyógyít. Az igazi orvos a lélek egészségét adja vissza először. Az igazi orvos a beteg méltóságát állítja helyre. Ezzel (és *csak ezzel*) áll helyre a test is. Jézus ezt teszi mindannyiunkkal. Jézus erre ad erőt nekünk is. Nektek is, akik orvosok vagytok – vagy az orvosi hivatásra készültök.

Ezért támadhat bennünk vágy, bátorság és bizalom ahhoz, hogy a kegyelem trónusához járjunk. Eszter könyvéből (4,11) tudhatjuk, hogy a király trónusát csak akkor tudtad megközelíteni, ha a király az aranypálczájával rád mutatott. Ha bármikor máskor elindultál a király trónja felé, akkor a testőrök útközben megöltek. Jézus a Mennyei Atya trónján ül. Jézus, az ő aranypálczájával MINDIG Rád mutat. És rád, rád, rád – és még énám is. Ma is. Most is. Az igeszakasz görög szövege is erről szól: folymatosan kell gyakorolnunk a kegyelem trónusához való közelebb (és még közelebb) jutást. Nem azért, mert a trónus elérhetetlen, hanem azért, mert mindig lehet még jobban (és még annál is jobban) közös életet élni Jézussal.

Jézus öröme, Jézus nekünk új és új ajándékokat adó gazdagsága kifogyhatatlan, és kimeríthetetlen. Jézus trónja nem az ítélet trónja, hanem a irgalom és a kegyelem trónja. Az irgalom az együtt szenvedés mindenben, ami fáj nekünk. Az irgalom feloldoz a bűneink alól – EZ történt meg a kereszten. A kegyelem ugyanaz a görög szó, mint amivel Máriát köszöntötte a Jézus születését hírül adó Gábiel arkangyal. A kegyelem megtisztulást ad. Felemel Jézushoz. Be-emel Jézusba. Mindez mikor történik? Amikor segítségre van szükségünk (Zsid 4,16) – mondja az igeszakaszunk záró része. Ebben a részben az „amikor” a kairosz szóból ered. A kairosz nem akármilyen idő, hanem Isten ideje. Ha szükségünk van Jézusra, akkor rögtön bekerültünk az Isten idejébe, a kairoszba. És rögtön ott állunk az ítélet trónusa helyett – a kegyelem trónusa előtt.

Kedves Testvérem! Ha az arcodat a kegyelem felé fordítod, biztos lehetsz abban, hogy a kegyelem is rád fog tekinteni. „Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!” (2Kor 6,2) – írta Pál apostol, és kiabálja Jézus mindannyiunk fülébe éppen ebben a pillanatban is. Térjünk hát meg! És döbbenjünk rá arra, hogy a kegyelem trónusához való járulásunk nem csak a mi kivételes lehetőségünk, hanem egyben a kötelességünk is. Mert amikor Jézus kimondta a búcsúimájában a mennyei Atyának az egyetlen olyan mondatot egész életében, amelyben a mennyei Atyának az Ő akaratát jelentette ki „Atyám azt AKAROM, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok” (Jn 17,14), akkor oda-teremtett minket a kegyelem trónusához. Oda, ahol Jézus ül az Atya jobbján.

Kedves Testvéreim! Ott állunk már Jézus mellett a kegyelem trónusánál. Végtelen irgalom és szeretet vesz minket körül. Minden bajunk és bánatunk meggyógyult. Jézus letörölt a szemünkről minden könnyet. Mi más szakadhat ki belőlünk, semmint Ignác imája a szeretet befogadására. *Kérlek benneteket, hogy mondjuk el ezt együtt a mi Urunknak, a kegyelem trónusán ülő Jézusnak: Vedd, Uram, és fogadd el teljes szabadságom, emlékezetem, értelmem és egész akaratom, mindenem, amim van, és amivel rendelkezem. Te adtad nekem mindezt, Neked, Uram, most visszaadom. Minden a Tiéd, rendelkezéssel vele egészen akaratom szerint. Add nekem szereteted és kegyelmed, ez elég nekem. Ámen.*